

Noc s Vladimírem Mertou

Ne, nebojte se! Nejedu v tom sama. Jsou do toho zapleteni všichni, kteří v sobotu třináctého navštívili T-klub. Zde v inkriminované době mezi devatenáctou a dvaadvacátou skutečně vystupoval Vladimír Merta, jehož koncertní tým tvoří dva muži. Prvním a nejdůležitějším mužem je on sám, protože hraje na tři různé kytary, fouká harmoniku, zpívá a nadto skládá písně.

Druhým mužem je pak spolehlivý zvukař Pepa, který o přestávkách prodává Vladimírovo nejnovější elpíčko s hororovým názvem - Hodina vlka a dohlíží na to, aby při koncertě vše klapalo.

Písničky Vladimíra Merty se vyznačují tím, že jim musíte bedlivě naslouchat. Stačí chvilka nepozornosti a už nemusíte vědět, o čem ta píseň vlastně je. Pravda, je velmi náročné sledovat stále situaci na pódiu, ale my v sále jsme to zvládli. Seděli jsme nehybně jako sochy, poslouchali a ani nedutali.

A jak recitál vypadal? Vladimír Merta hrál v pohodě, jen byl abnormálně nespokojený s židlí, na které seděl. Tlačila ho tak, že si zadnici podestlal svým nejlepším kytarovým pouzdrém. Skutečně nemožné židle! I já jsem z nich byla celá rozlamaná. Byla to naštěstí jediná oběť tohoto uměleckého zážitku. Ještě teď mi v uších zní líbezné tóny kytary a slova některých textů.

Vždyť písničkář když tvoří, má duši v oblacích! A to o duši Vladimíra Merty platí stonásobně!

Andrea Vlková